

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/84/2017
Identifikačné číslo spisu: 7815204280
Dátum vydania rozhodnutia: 13.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7815204280.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne N.T., bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, 1. mája č. 11, proti žalovanej O.M.D.KOVO - Laser, s.r.o., so sídlom v Brzotíne, Krátka č. 568, IČO: 44497750, zastúpenej JUDr. Jurajom Dubovským, advokátom so sídlom v Rožňave, Páterova č. 54, o zriadenie vecného bremena a nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 4 C 145/2015, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. septembra 2015 sp. zn. 9 Co 511/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou podanou 28. apríla 2015 sa žalobkyňa vo veci samej domáha, aby súd v jej prospech zriadil vecné bremeno zodpovedajúce právu prechodu, vjazdu a prejazdu motorovými a nemotorovými vozidlami cez nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej, ktorá sa nachádza v katastrálnom území K. a je zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXXX m². Ako uviedla, táto nehnuteľnosť žalovanej je prístupová cesta k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území K. a sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX. Navrhla tiež, aby do rozhodnutia vo veci samej súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanej uloží povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania znemožňujúceho žalobkyňi, jej manželovi a žalobkyňou označeným osobám vstup, vjazd a prejazd cez uvedenú nehnuteľnosť žalovanej.

2. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 26. mája 2015 č.k. 4 C 145/2015-67 uvedený návrh žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia zamietol s odôvodnením, že žalovaná nie je vlastníčkou parcely č. XXXX/X v katastrálnom území K. (ktorá v operátoch katastra ani neexistuje). Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa tiež náležite neosvedčila opodstatnenosť svojho návrhu, lebo - vzhľadom na vyjadrenie žalovanej - prichádza do úvahy aj zmluvné zriadenie práva umožňujúceho žalobkyňi prístup k jej nehnuteľnostiam. Navrhovanému riešeniu

teda chýba znak naliehavosti. Navyše, žalobkyňou navrhované dočasné obmedzenie vlastníckych práv žalovanej nie je vymedzené dostatočne určito, lebo z podaného návrhu nie je zrejmé, kadiaľ má byť umožnený požadovaný vstup, vjazd a prejazd.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 21. septembra 2015 sp. zn. 9 Co 511/2015 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne [§ 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)]. V odôvodnení sa stotožnil s právnymi závermi prvoinštančného súdu vo všetkých ich častiach.

4. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie s odôvodnením, že v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a tiež k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Uviedla, že napadnuté rozhodnutie je „zmätočné, nezákonné, arbitrárne, svojvoľné, neprimerane zasahujúce do práv žalobkyne“ a toleruje protiprávny stav, v ktorom je žalobkyňa obmedzená vo výkone jej vlastníckych práv. K označenej vade zmätočnosti došlo aj tým, že súd nepripustil opravu jej návrhu, v ktorom chybné označila dotknutú nehnuteľnosť (namiesto parcely č. XXXX/X malo ísť správne o parcelu č. XXXX/X). Súd pri rozhodovaní zohľadnil neexistenciu parcely uvedenej v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, i keď „z celého radu listinných dôkazov mali za skutkovo zistenú parcelu č. XXXX/X, ktorú zistili aj z pripojenej mapovej časti“. Podľa presvedčenia žalobkyne sa jej v konaní podarilo preukázať, že na jedinej prístupovej ceste k jej nehnuteľnostiam umiestnila žalovaná unimobunku (neskôr aj železné závery), preto rozhodnutia súdov nie sú správne. Vadu zmätočnosti, ktorou jej bola odňatá možnosť pred súdom konať, mal za následok tiež postup súdu, v rámci ktorého jej nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia; ak by jej bolo toto vyjadrenie doručené, žalobkyňa by bezodkladne odstránila chybu v označení predmetnej parcely. Z týchto dôvodov žalobkyňa žiadala napadnuté uznesenie a ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Na tom, že jej dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj opodstatnené, zotrvala dovolateľka aj v jej neskorších podaniach, ktorými doplnila svoje dovolanie a reagovala na dovolacie vyjadrenia žalovanej.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že „nie sú splnené zákonné podmienky pre podanie dovolania“, preto ho navrhla zamietnuť (resp. odmietnuť). Aj žalovaná v neskorších podaniach zotrvala na podstate svojej skoršej argumentácie.

6. Dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť v uvedený deň, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v možnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8.1. Dovolaná podaná do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

9. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 8.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

10. Aj po 1. júli 2016 je plne opodstatnené konštatovanie, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní prvoinštančného alebo odvolacieho súdu, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže civilný súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

11. Právny poriadok vychádza z mimoriadnej povahy dovolania a, zohľadňujúc ju, upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane uviedol, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

12. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

13. Žalobkyňa podala dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o predbežnom opatrení. Jej dovolanie smeruje proti uzneseniu, ktoré v ustanovení § 239 O.s.p. nebolo vymenované medzi uzneseniami, proti ktorým je dovolanie prípustné (navyše, v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. bolo dovolanie proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení výslovne vylúčené aj vtedy, ak by smerovalo proti uzneseniam uvedeným v ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.). Prípustnosť jej dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

14. Dovolanie žalobkyne by preto vyvolalo sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám taxatívne vymenovaným v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolatelka nenamietala existenciu procesných väd konania uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

15. Podľa názoru žalobkyne bolo v danom prípade porušené jej právo na spravodlivý súdny proces.

15.1. Základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“. Z toho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý

úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku); kľúčový význam má jeho výsledok. Takémuto prístupu zodpovedá aj právny záver vyjadrený najvyšším súdom už v judikáte R 13/1993 (a prevzatý aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 179/2013, 3 Cdo 209/2014, 3 Cdo 297/2015 a 3 Cdo 26/2017), v zmysle ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená, v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napríklad tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie“. V danom prípade ešte o „výsledku“ konania ako celku nemožno uvažovať, lebo sudy budú po zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ďalej konať a rozhodovať.

15.2. Do 30. júna 2016 predstavovalo predbežné opatrenie dočasné (a v danom prípade z hľadiska konania ako celku len čiastkové) procesné riešenie. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamenala, že nešlo o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi procesnými stranami. Vzhľadom na to, že predbežné opatrenie malo (mohlo) nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú až rozhodnutím súdu o veci samej, vyznačovali sa aj procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým v praxi dochádzalo pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie (zrušenie) predbežného opatrenia, nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení procesných strán. Aj na túto skutočnosť dovolací súd do 30. júna 2016 prihliadal pri posudzovaní prípustnosti dovolania proti uzneseniu o predbežnom opatrení, v ktorom sa namieta procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 56/2014). Dovolací súd pritom poukazoval tiež na to, že rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení (pozri rozhodnutie Apis versus Slovenská republika z 10. januára 2000, č. 39754/98; k tomu istému viď aj viaceré rozhodnutia ústavného súdu, napríklad sp. zn. II. ÚS 666/2014, IV. ÚS 585/2012, III. ÚS 59/2012).

16. Žalobkyňa tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

16.1. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

16.2. Prípustnosť dovolania podľa predchádzajúcej právnej úpravy nezakladá samo tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale (až) zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

17. Predbežné opatrenie bolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy inštitútom uplatňovaným v procesných situáciách, v ktorých nebolo možné čakať na skončenie konania vo veci samej, lebo z určitého dôvodu bolo potrebné ešte pred meritórnym rozhodnutím prijať urýchlene efektívne dočasné opatrenie odôvodnené opodstatnenosťou hrozby, že rozhodnutie, ktorým konanie skončí, už nebude mať pre daný hmotnoprávny vzťah účastníkov konania (procesných strán) materiálny význam. Predbežné opatrenie tým predstavovalo procesný zabezpečovací prostriedok dočasného a provizórneho charakteru, ktorého účelom bolo zabezpečiť podmienky na poskytnutie reálnej, účinnej a efektívnej súdnej ochrany.

17.1. Civilný súd podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 rozhodoval o návrhu procesnej strany na nariadenie predbežného opatrenia aj bez vyjadrenia protistrany. Takýto návrh sa pred rozhodnutím súdu o predbežnom opatrení protistrane nedoručoval. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručoval súd (ďalším) stranám sporu až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Záujem na rýchlej a účinnej dočasnej ochrane práv žalobcu tu mal prednosť pred právom žalovaného vyjadriť sa k návrhu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 147/2011, 3 Cdo 579/2014, 6 Cdo 143/2010).

17.2. Účel sledovaný procesným inštitútom predbežného opatrenia, ktorý vyžadoval, aby žalovaný bol v

istom zmysle (v zákonom vymedzenom rozsahu) „zaskočený“ uznesením súdu nariadujúcim predbežné opatrenie, sledovalo ustanovenie § 75 ods. 8 veta tretia O.s.p., v zmysle ktorého „ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie“.

17.3. Z uvedených dôvodov nie je opodstatnená námietka žalobkyne, že došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v dôsledku toho, že jej nebola vytvorená procesná možnosť vyjadriť sa k stanovisku žalovaného k jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Procesný postup súdov zodpovedal zákonu, preto nemohol mať za následok predmetnú vadu zmätočnosti.

18. Dovolateľkou namietané nedostatočné odôvodnenie (v dovolaní definované ako arbitrárnosť) napadnutého uznesenia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované pod R 2/2016. V danom prípade sú v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia primerane vysvetlené podstatné dôvody rozhodnutia. Jeho odôvodnenie má náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., preto uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska neprichádza do úvahy.

19. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). I keby súdy - ako tvrdí žalobkyňa - rozhodli na skutkovom podklade, ktorý nezodpovedal reálnemu stavu, nemohol mať ich procesný postup za následok namietanú procesnú vadu.

20. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní uviedla, že v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade konania, treba uviesť, že „iná procesná vada“ (v § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedená) bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý ale mohol byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastávala do uvedeného dňa názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania žalobkyne.

21. Obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch. Dovolateľka zreteľne zastáva názor, že v danom prípade boli splnené procesné predpoklady pre nariadenie ňou navrhovaného predbežného opatrenia. Tvrdí teda, že súdy na ňou osvedčovaný skutkový stav nesprávne aplikovali zákonné ustanovenia, prípadne ich nesprávne interpretovali; napadnutému uzneseniu vytýka, že je „nezákonné a neprímerane zasahujúce do práv žalobkyne“.

21.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci bolo do 30. júna 2016 považované za relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý ale mohol byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní.

21.2. Samo nesprávne právne posúdenie vecí ale prípustnosť dovolania nezakladalo (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by podľa § 238 O.s.p. zakladal prípustnosť dovolania.

21.3. Z rozhodnutí súdov je zrejmé, že návrh žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia nebol zamietnutý len preto, že nehnuteľnosť uvedená v tomto jej procesnom úkone neexistuje; k jeho zamietnutiu došlo z viacerých dôvodov, ktoré aj len samostatne viedli k záveru súdov o tom, že návrhu nemožno pripomenúť. Námietku žalobkyne, že išlo len o písársku chybu v označení parcely, ku ktorej súdy pristupovali (formalisticky) tak, že jej nevytvorili možnosť opraviť zrejmú chybu, nepovažuje preto dovolací súd za spôsobilú privodiť záver o odňatí možnosti žalobkyne pred súdom konať. Z tých častí odôvodnení rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú ďalších dôvodov zamietnutia návrhu žalobkyne, je zrejmé, že súdy vedeli, o ktorú nehnuteľnosť žalobkyne v skutočnosti ide; rovnako je z nich zrejmé, že tomu prispôbili aj posudzovanie opodstatnenosti jej návrhu. Niet pochyb, že jej návrh by považovali za neopodstatnený aj vtedy, keby k predmetnej písárskej chybe nedošlo.

21.4. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd dodáva, že ak by aj boli (prípadne) nesprávne právne závery súdov o tom, že návrh žalobkyne na nariadenie vecného bremena je nedostatočne určitý a skutkovo osvedčený, nespôsobovala by nesprávnosť týchto záverov procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

22. K vyššie uvedenému treba pripomenúť konštatovanie ústavného súdu, že „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

23. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že žalobkyňou podané dovolanie (podľa predchádzajúcej právnej úpravy procesne neprípustné) nevyvolalo účinok, ktorý by najvyššiemu súdu po 1. júli 2016 umožnil uskutočniť meritórny prieskum dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

24. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní žalobkyne neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.